

mountainbook

TATRZAŃSKIE DWUTYSIĘCZNIKI

PRZEWODNIK PO NAJWYŻSZYCH
SZCZYTACH I PRZEŁĘCZACH
W TATRACH POLSKICH I SŁOWACKICH

Bezdroza

ERGO
HESTIA

Autorzy przewodnika: Krzysztof Bzowski oraz Natalia Figiel (informacje praktyczne)

Redaktor prowadzący: Łukasz Karolewski

Redakcja: Anna Młynowska

Koordynacja techniczna: Katarzyna Leja

Opracowanie map i profilów tras: Krzysztof Trojan

Źródło danych kartograficznych: OSM (www.openstreetmap.org)

Zdjęcie na okładce: materiały graficzne zostały wykorzystane za zgodą Shutterstock Images LLC

Wszelkie prawa zastrzeżone. Nieautoryzowane rozpowszechnianie całości lub fragmentu niniejszej publikacji w jakiegokolwiek postaci jest zabronione. Wykonywanie kopii metodą kserograficzną, fotograficzną, a także kopiowanie książki na nośniku filmowym, magnetycznym lub innym powoduje naruszenie praw autorskich niniejszej publikacji.

Wszystkie znaki występujące w tekście są zastrzeżonymi znakami firmowymi bądź towarowymi ich właścicieli.

Autor oraz Helion SA dołożyli wszelkich starań, by zawarte w tej książce informacje były kompletne i rzetelne. Nie biorą jednak żadnej odpowiedzialności ani za ich wykorzystanie, ani za związane z tym ewentualne naruszenie praw patentowych lub autorskich. Autor oraz Helion SA nie ponoszą również żadnej odpowiedzialności za ewentualne szkody wynikłe z wykorzystania informacji zawartych w książce.

Helion SA

ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice

tel.: 32 2309863

e-mail: redakcja@bezdroza.pl

księgarnia internetowa: <http://bezdroza.pl>

Drogi Czytelniku!

Jeżeli chcesz ocenić tę książkę, zajrzyj pod adres:

<http://bezdroza.pl/user/opinie/?betadw>

Możesz tam wpisać swoje uwagi, spostrzeżenia, recenzje.

Wydanie I

ISBN: 978-83-283-6832-3

Copyright © Helion SA, 2020

• Kup książkę• Poleć książkę• Oceń książkę	• Księgarnia internetowa• Lubię to!• Nasza społeczność

Spis treści

Tatry.....	7
0 przewodniku.....	11
INFORMACJE PRAKTYCZNE.....	13
Dojazd i komunikacja w regionie.....	14
Znakowane szlaki Tatr polskich i słowackich.....	18
Schroniska górskie.....	19
Specyfika uprawiania turystyki w Tatrach.....	21
Tatrzańskie parki narodowe.....	28
Służby ratunkowe w Tatrach.....	31
TATRZAŃSKIE DWUTYSIĘCZNIKI.....	33
Rysy.....	34
▲ Na najwyższy szczyt Polski.....	38
Krywań.....	52
Mały Krywań.....	55
▲ Narodowa góra Słowaków.....	56
Sławkowski Szczyt.....	66
Królewski Nos.....	69
▲ Sławkowski Szczyt i Królewski Nos.....	70
Mała Wysoka.....	76
Rohatka.....	78
▲ Dwie przełęcze i Mała Wysoka.....	80

Lodowa Przełęcz.....	88
▲ ⁵ Przez Lodową Przełęcz do Doliny Jaworowej.....	90
Koprowy Wierch.....	100
▲ ⁶ Doliną Mięgoszowiecką na Koprowy Wierch.....	102
Czerwona Ławka.....	110
▲ ⁷ Wokół skalnych urwisk Pośredniej Grani.....	112
Mięgoszowiecka Przełęcz pod Chłopkiem.....	120
▲ ⁸ Siodło w skalnym murze Mięgoszowieckich.....	124
Świnica.....	130
Skrajna Turnia.....	133
Beskid.....	134
▲ ⁹ Gdzie Tatry Wysokie łączą się z Zachodnimi.....	136
Bystra Ławka.....	148
▲ ¹⁰ Tatry Wysokie w pigułce.....	150
Kozi Wierch.....	156
Kozie Czuby.....	158
Mały Kozi Wierch.....	159
▲ ¹¹ Orlą Percią, cz. I: z Zawratu na Kozi Wierch.....	160
Bystra.....	172
Starorobociański Wierch.....	174
Kończysty Wierch.....	177
▲ ¹² Najwyższe szczyty Tatr Zachodnich.....	178
Zadni Granat.....	192
Pośredni Granat.....	194
Skrajny Granat.....	194
▲ ¹³ Orla Percć, cz. II: przez szczyty Granatów.....	196

Jagnięcy Szczyt.....	204
Rakuska Czuba.....	207
▲ ¹⁴ Na Jagnięcy Szczyt.....	208
Wielka Łomnicka Baszta.....	216
▲ ¹⁵ Spacerem na Wielką Łomnicką Basztę.....	218
Raczkowa Czuba.....	222
Jarząbczy Wierch.....	223
Wyżnia Magura.....	224
Pośrednia Magura.....	224
▲ ¹⁶ Granią Otargańców.....	226
Baraniec.....	234
Szczerbawy.....	236
Smrek.....	236
Klin.....	237
▲ ¹⁷ Grzbietem Barańca.....	238
Banówka.....	248
Hruba Kopa.....	249
Jałowiecki Przystół.....	250
Trzy Kopy.....	251
▲ ¹⁸ Z Doliny Żarskiej na Banówkę i Trzy Kopy.....	252
Szpigłasowy Wierch.....	264
Wrota Chałubińskiego.....	266
▲ ¹⁹ Między Morskim Okiem a Wielkim Stawem Polskim.....	268
Mała Buczynowa Turnia.....	278
▲ ²⁰ Orla Perć, cz. III: Buczynowe Turnie.....	280
Pachol.....	292
Spalona Kopa.....	294
Salatyński Wierch.....	296

Mały Salatyn.....	297
▲ ²¹ Wierchami ponad Doliną Rohacką.....	298
Kościelec.....	308
▲ ²² Granitową płytą Kościelca.....	312
Rohacz Płaczliwy.....	316
Rohacz Ostry.....	317
Wołowiec.....	318
▲ ²³ Orlą Percią Tatr Zachodnich.....	320
Krzesanica.....	332
Ciemniak.....	335
Małolączniak.....	337
Kopa Kondracka.....	338
▲ ²⁴ Czerwone Wierchy.....	340
Skrajne Solisko.....	352
▲ ²⁵ Na pierwszy szczyt Grani Soliska.....	354
Miejsce na pieczętki zdobywcy tatrzańskich dwutysięczników.....	360

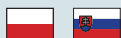
Tatrzańskie dwutysięczniki

Kup książkę

Poleć książkę

Mięguszowiecka Przełęcz pod Chłópkim

Mengusovské sedlo 2307 m n.p.m.

Charakterystyczne miejsce w głównej grani tatrzańskiej w kształcie obszernego siodła, nieraz nazywane w skrócie Przełęczą pod Chłópkim. Doskonale widoczne zarówno od strony północnej, znad brzegu Morskiego Oka, jak i od południa, znad słowackiego Wielkiego Hińczowego Stawu (Veľké Hincovo pleso), a widok ten nieco zaskakuje, zwłaszcza od polskiej strony, skąd oglądamy przełęcz w groźnej grani potężnych Mięguszowieckich Szczytów (Mengusovské štíty), piętrzących się na wysokość prawie kilometra ponad taflę Morskiego Oka. W takiej scenerii bardziej by „pasowała” wąska szczelina w skałach między urwiskami... Siodło przełęczy łączy dwa „Mięgusze”: Mięguszowiecki Szczyt Czarny (słow. Východný Mengusovský štít) na wschodzie i Mięguszowiecki Szczyt Pośredni (Prostredný Mengusovský štít) na zachodzie. Główny grzbiet tatrzański oddziela w tym miejscu od siebie Dolinę Rybiego Potoku z kotłem Morskiego Oka na północy od górnego piętra Doliny Mięguszowieckiej (Mengusovská dolina), czyli Doliny Hińczowej (Hincova dolina) na południu. Siodło przełęczy wydaje się od strony Morskiego Oka niedostępne, podcięte 300-me-

trową ścianą, opadającą do stromego kotła polodowcowego zwanego Bandziochem lub KotleM Mięguszowieckim. Tymczasem to właśnie od północnej strony prowadzi na przełęcz turystyczna ścieżka.

Choć przełęcz leży już w piętrze turniowym, można tu spotkać sporo różnych gatunków roślin, a niektóre z nich to niezwykle rzadkie w Polsce gatunki wysokogórskie, takie jak np. warzucha tatrzańska, ukwap karpacki czy wiechlina tatrzańska. W tej wysokogórskiej strefie zadziwia bogactwo flory. Badania botaniczne pozwalają stwierdzić, że rosną tu nie tylko typowe gatunki występujące na tej wysokości w strefie skał granitowych, ale i rośliny częściej pojawiające się na wapieniach. Wynika to z faktu, że w strefie mylonitowej, w której wycięta jest przełęcz, a która sięga także w kierunku Kazalnicy, powstała bogatsza w składniki mineralne gleba, w której występują też pewne ilości węgla wapnia.

Nazwę dała przełęczy niewielka, wysoka na 15 m turniczka, przypominająca swoim kształtem sylwetkę człowieka, która sterczy z grani od strony Mięguszowieckiego Szczytu Czarnego. Sama przełęcz jest drugim co

[Kup książkę](#)

[Poleć książkę](#)

do wysokości punktem w Polsce dostępnym szlakiem turystycznym. Przejście tędy było od dawna wykorzystywane przez kłusowników, ale z czasem zaczęli tu docierać także turyści. Pierwszymi, których odnotowały kroniki (w sierpniu 1861 r.), byli przewodnicy i myśliwi, m.in. sławni Maciej Sieczka i Jędrzej Wala starszy, a także przyszyły prezes Towarzystwa Tatrzańskiego i alpinista Władysław Koziebrodzki. Dopiero w 1910 r. Mieczysław Lerski i Jerzy Maślanka dokonali zimowego przejścia przez Przełęcz pod Chłopkiem podczas ich pierwszego zimowego wejścia na Mięguszowiecki Szczyt Czarny. Wówczas ścieżka na przełęcz miała zamontowane metalowe klamry – jej oznakowania oraz instalacji ułatwień, a nawet wysadzania skał dla ułatwienia podejścia dokonano w latach 1886–98 z inicjatywy Towarzystwa Tatrzańskiego. Warto wiedzieć, że w tych latach na Przełęcz pod Chłopkiem wszedł m.in. Stanisław Witkiewicz, twórca stylu zakopiańskiego, który pod wpływem wrażeń z tej wycieczki napisał znaną tatrzańską książkę *Na przełęczy*.

Przełęcz zawsze uchodziła za trudny cel turystyczny, ale wiodła przez nią ścieżka znad brzegu Czarnego Stawu pod Rysami aż do Wielkiego Hińczowego Stawu. Obecnie od strony słowackiej nie ma już możliwości podejścia szlakiem turystycznym na przełęcz, natomiast od strony polskiej wiedzie znakowany na zielono trudny szlak wokół urwisk Kazalnicy, następnie przez Mięguszowiecki Kocioł, wierzchołek Kazalnicy i trawersem Mięguszowieckiego Szczytu Czarnego. Często jest uznawany za najtrudniejszy obok Orlej Perci szlak w Polsce – i w twierdzeniu tym nie ma dużej przesady. To trudna trasa, wymagająca obycia ze skalnym terenem oraz niewrażliwości na przepaście. Charakterystyczna dla szlaku jest mała liczba sztucz-

nych ułatwień – jest tu zaledwie kilka klamer i nie ma żadnych łańcuchów. To oznacza konieczność wspinaczki po skale, ale jeśli tylko jest ona sucha i nie ma oblodzenia, to bogate urzeźbienie fragmentów wiodących po skałach sprawia, że podczas wędrówki nie brakuje chwytów dla rąk i oparcia dla nóg. Trzeba tylko zawsze sprawdzić ich stabilność,

bo w niektórych miejscach skały są dość kruche. Kilka miejsc jest bardzo przepaścistych, a cała trasa wymaga nieustającej ostrożności oraz doskonałej kondycji. Chwila nieuwagi w najtrudniejszych miejscach może zakończyć się śmiertelnym upadkiem – na szlaku zginęło już łącznie ponad 30 osób. Nie znaczy to, by była to trasa wyłącznie dla tater-

ników: każda sprawna fizycznie osoba, która przeszła kilka trudniejszych tras w Tatrach, np. na Świnicę czy Rysy, nie powinna mieć większych problemów również ze szlakiem na Przełęcz pod Chtopkiem. Oczywiście dotyczy to wyłącznie dni z dobrymi warunkami atmosferycznymi, gdy na szlaku nie ma oblodzenia i nie zalega śnieg!

Siodło w skalnym murze Mięguszwieckich

Wycieczka na Mięguszwiecką Przełęcz pod Chłopkiem (słow. Mengusovské sedlo, 2307 m n.p.m.) pozwala wejść na drugi pod względem wysokości cel górski w Polsce i zarazem najwyżzej położoną w naszym kraju przełęcz dostępną szlakiem turystycznym. Ta wysokogórska trasa wiedzie przez trudny, skalny teren – szlak od brzegów Czarnego Stawu pod Rysami prowadzi nie tylko przez wierzchołek Kazalnicy, ale też przez przepaściste półki zawieszane nad urwiskami, granitowe kominki i rysy oraz osypujące się, pełne żwiru rynny. Sztucznych ułatwień prawie nie ma – mamy zatem namiastkę prawdziwej wspinaczki, podczas której samodzielnie trzeba wyszukiwać chwyt i podparcia, lecz tych na szczęście nie brakuje. Wycieczka jest też bardzo wymagająca kondycyjnie, dlatego nie należy tej trasy wybierać jako tatrzańkiego „debiutu” –

polecana tylko bardziej doświadczonym osobom i wyłącznie przy dobrych warunkach pogodowych.

 1 dzień 22,8 km typ:

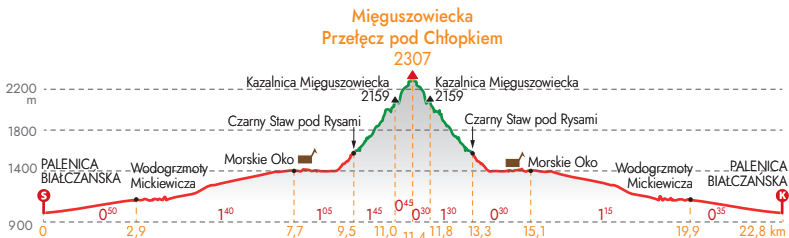
Palenica Białczańska • Wodogrzmoty Mickiewicza • Polana Włosienica • Morskie Oko • Czarny Staw pod Rysami • Mięguszwiecka Przełęcz pod Chłopkiem
• (powrót tą samą drogą)

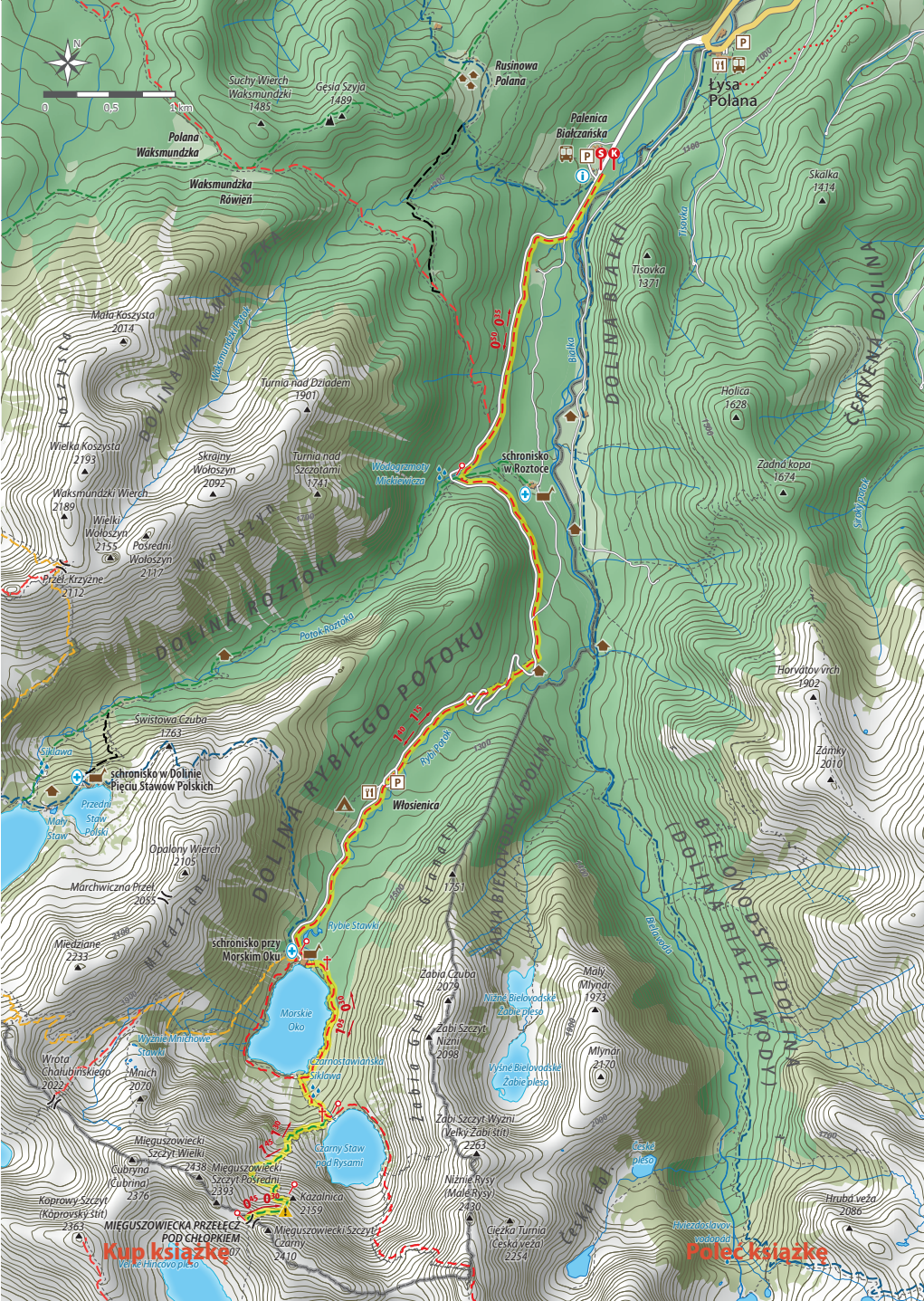
 1330 m

 10.25 h

 trudna

 klamry, luźne kamienie, ekspozycja

Kup książkę
Wokół Hircowa pieła

Poleć książkę

00.00 h

Wycieczkę musimy rozpocząć obok wielkiego parkingu na polanie **Palenica Białczańska**. Stąd idziemy asfaltową drogą do Morskiego Oka i tamtejszego schroniska, a następnie podążamy wokół tego pięknego jeziora górskiego i podchodzimy na morenę nad brzeg kolejnego akwenu – od początku wędrówki zgodnie z opisem trasy 1 (s. 38).

03.35 h

Stojąc nad brzegiem **Czarnego Stawu pod Rysami** (opis zob.

trasa 1, s. 46), porzucamy znaki czerwone. W tym miejscu zaczyna się odchodzący w prawo w sąsiedztwie krzyża zielony szlak. Jest on o wiele mniej uczęszczany niż ścieżka na Rysy. Początek podejścia nie jest trudny – wiedzie na prawo od urwisk Kazalnicy pośród kosodrzewiny. Zbocze staje się coraz bardziej strome i wyżej idziemy już po pochyłych trawnikach oraz pośród rumowisk głazów pod skalny załom. Powoli zdobywamy wysokość. W cieniu skał nieraz do lata utrzymują się tu płyty zmrożonego śniegu. Później trzeba pokonać pierwszą trudność – skaliste, strome koryto okresowego strumienia spływającego z Mięguszwowieckiego Kotła. Powyżej wydostajemy się do ułanego stromymi piarżyskami wnętrza tej polodowcowej kotliny, zwanej również Bańdźiochem (z gwary góralskiej: „brzuch”). Kocioł rozciąga się na wysokości 1700–2040 m n.p.m. i praktycznie ze wszystkich stron ograniczają go granitowe urwiska – najbardziej imponujące widzimy po prawej, opadające wprost spod Mięguszwowieckiego Szczytu Wielkiego, czyli drugiej co do wysokości góry w Polsce (2438 m n.p.m.). Bańdźioch ujęty jest z dwóch stron przez boczne grzbiety – zaczynające się w Mięguszwowieckim Szczycie Czarnym (słow. Východný Mengusovský štít) krótkie

ramię Kazalnicy oraz południowo-zachodni filar Mięguszwowieckiego Szczytu. W kotle bezpośrednio pod ścianą opadającą z Przełęczy pod Chłopkiem można dostrzec płat śniegu, zwany czasem Mięguszwowieckim Lodowczykiem – w rzeczywistości nie jest lodowcem, lecz tzw. śnieżnikiem czy też szczątkowym lodowczykiem firnowym. Znajduje się on na wysokości mniej więcej 2000 m n.p.m., zatem poniżej klimatycznej linii wiecznego śniegu, która w Tatrach przebiega ok. 200 m wyżej. Przez wiele lat jego rozmiary się nie zmniejszały i utrzymywały przez cały rok – a to dzięki temu, że znajduje się w głębokim cieniu i jest zasilany lawinami i osypywaniem się śniegu z góry. Powierzchnia tego śnieżnika oscylowała dotąd wokół pół hektara, przy grubości nawet kilkudziesięciu metrów, ale ostatnio jest coraz mniejsza. Latem od strony gruntu powstaje nieraz potężny tunel, którym pod lodowczykiem spływają wody roztopowe.

Zielony szlak kieruje nas teraz po piarżach ku lewej, pod skałki ograniczające z tej strony Mięguszwowiecki Kocioł. Tu zaczyna się trudniejsza wspinaczka. Trzeba pokonać kilka odcinków po skałach, wspinając się dzięki naturalnym chwytom. W najtrudniejszych punktach, gdzie brakuje dobrych miejsc do trzymania się ściany, zainstalowano klamry. Kilka razy trzeba zmierzyć się z widokiem przepaści dosłownie tuż pod nogami – owiane sławą jest m.in. miejsce, w którym trzeba przewinąć się za załom skalny na krótki trawers wąską ścieżyną tuż nad przepaścią, opadającą praktycznie wprost w wody Czarnego Stawu. Jeśli nie jest ślisko i mokro, nie będziemy mieli większego kłopotu z pokonaniem tego przepaścistego fragmentu szlaku. Później jeszcze czeka nas dłuższa wspinaczka w skalnym terenie, aż wyдостaniemy się na

LEGENDARNA ŚCIANA KAZALNICY

Ogromne spiętrzenie granitowych zerw Kazalnicy, opadające ku wodom Czarnego Stawu pod Rysami ścianą szerokości 400 m u podstawy i wysokości maksymalnej ponad 500 m, długo wydawało się niemożliwe do przejścia dla taterników. Wielokrotnie próbowano je zdobyć już w początkach XX w., o czym można dowiedzieć się m.in. z ciekawego filmu fabularnego *Provokator* z Bogusławem Lindą w jednej z głównych ról. Ostatecznie dopiero w czasie okupacji niemieckiej latem 1942 r. środkiem ściany przeszli taternicy Czesław Łapiński i Kazimierz Paszucha. Piętnaście lat później udało się przejście zimowe, z udziałem m.in. Janusza Długosza i Czesława Momatiuka. Ci dwaj sławni taternicy już we wcześniejszych latach wytyczyli nową, trudną drogę na Kazalnicę. Wielkim osiągnięciami było pokonanie najbardziej stromych partii ściany, tj. Filaru Kazalnicy. Udało się tego dokonać w 1962 r. czterem wspinaczom, którzy później zasłynęli podczas wypraw w Himalaje i Karakorum – Eugeniuszowi Chrobakowi, Januszowi Kurczabowi, Zygmunтови Andrzejowi Heinrichowi i Krzysztofowi Zdzitowieckiemu. W tym samym roku na Kazalnicy nową, bardzo trudną drogę wytyczył inny zespół, którego liderem był Czesław Momatiuk – i dlatego droga ta do dziś nazywana jest „Momatiukówką”. Legenda Kazalnicy jako wyjątkowo trudnej i stromej ściany, prawdziwego testu umiejętności wspinaczkowych każdego marzącego o sukcesach w tej dyscyplinie sportu, jest wciąż żywa. To sprawia, że poprowadzono tędy dziesiątki dróg wspinaczkowych – i wciąż wytycza się nowe. Najtrudniejsze linie na ścianie Kazalnicy są oceniane na IX+ w skali trudności wspinaczkowej.

skraj bardzo stromego, piarzystego stoku płytkego kociołka opadającego ku Bańdziochowi.

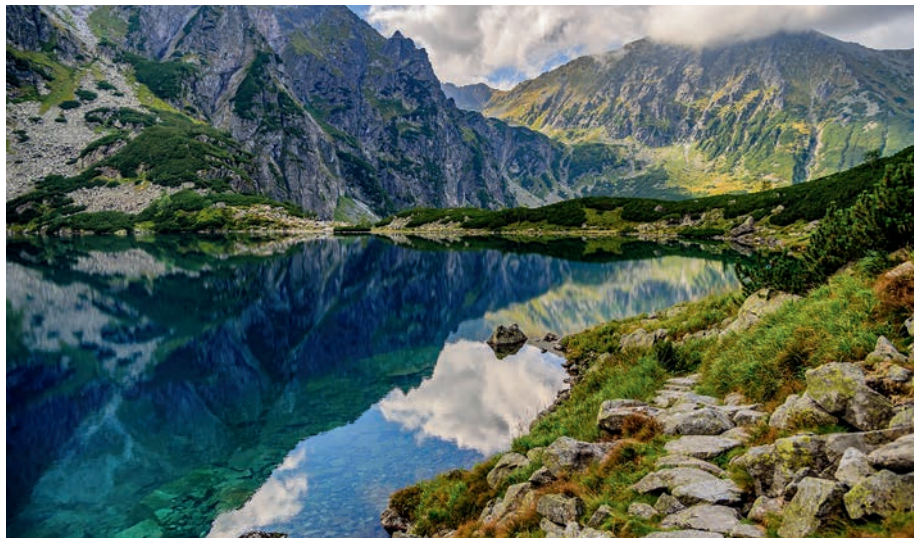
05.20 h

Powyżej trudności skalnych pniemy się teraz już zwykłą ścieżką blisko skraju ściany po lewej aż pod niepozorny z tej strony wierzchołek **Kazalnicy** (także: Kazalnica Mięguszwiecka, 2159 m n.p.m.). Nie jest to właściwie szczyt, lecz jedynie zakończenie grani, wybiegającej ku północnemu wschodowi od Mięguszwieckiego Szczytu Czarnego, podciętej potężną, ponad 500-metrową ścianą opadającą w wody Czarnego Stawu. Ściana ta miała ogromne znaczenie dla rozwoju taternictwa w Polsce (zob. ramka na s. 127). Nazwę Kazalnicy nadano na przełomie XIX i XX w., odwołując się do jej kształtu, a z czasem na jej wzór również inne potężne skały z niebezpiecznymi ścianami również otrzymały nazwy Kazalnic (np. Kazalnica

Miętusia) – dlatego też dla łatwiejszej identyfikacji tę „właściwą” Kazalnicę nieraz dookreśla się jako Mięguszwiecką. Rozciąga się stąd fantastyczny widok – interesująco wyglądają widziane w dużym skrócie pionowe zerwy Mięguszwieckiego Szczytu, jednak uwagę zwracają przede wszystkim imponujące mury granitowe otaczające Kocioł pod Rysami z groźnie piętrzącymi się ostrymi szczytami Niżnych Rysów (słow. Malé Rysy), Rysów (Rysy) oraz wystającego zza nich szpicu Wysokiej (Vysoká).

Od Kazalnicy zmierzamy ścieżką po grani do góry, w kierunku poszarpanych skał na północnej ścianie Czarnego „Mięgusza”. Ten odcinek szlaku wiedzie po trawiastym grzbiecie i niewielkich skałkach, a z obu stron strome, lecz niezbyt przepaściste stoki opadają z prawej ku Bańdziochowi, z lewej do Kotła Kazalnicy, zwanego czasem przez taterników Sanktuarium Kazalnicy – niedostępnego

► Czarny Staw pod Rysami

z dołu, bo podciętego fragmentem ściany Kazalnicy i przypominającego płytki, stromy żleb. Następnie dochodzimy do kolejnego odcinka szlaku, który w opisach drogi na Przełęcz pod Chłopkiem nieraz urasta do rozmiarów niezwykle niebezpiecznego i trudnego fragmentu, zwanego „galeryjką”. Faktycznie trudno i niebezpiecznie jest tu tylko przy niesprzyjających warunkach oblodzenia, zaśnieżenia lub gdy jest bardzo mokro. Szlak prowadzi stromym trawersem w skos pod Mięguszwieckim Szczytem Czarnym w kierunku przełęczy. Chwilami idzie się bardzo wąską ścieżyną po osuwających się żwirkach, tuż ponad trawiastym, bardzo stromym zboczem, urywającym się niżej skalną ścianą ku Mięguszwieckiemu Kotłowi. Następnie ścieżka zmienia się na niektórych odcinkach w wąską rynnę skalną, gdzie również trzeba zachować ostrożność na luźnych kamieniach. Najbardziej przepaścisty jest ostatni odcinek właściwie poziomego trawersu ściany, gdy wyjdziemy zza załomu skalnego i już z bliska widoczne jest wielkie siodło przełęczy.

06.05 h

Po wymagającym dużej koncentracji ostatnim odcinku szlaku z ulgą osiągamy łagodne, trawiaste i bardzo szerokie siodło **Mięguszwieckiej Przełęczy pod Chłopkiem** (2307 m n.p.m.). Tuż nad ścieżką góruje Chłopek, niewielka formacja granitowa, przypominająca postać człowieka, od której wzięła się nazwa przełęczy. Niektórzy turyści widoczną doskonale ścieżyną kierują się stąd na Mięguszwiecki Szczyt Czarny, trzeba pamiętać, że jest to niezgodne z przepisami parku narodowego, zarówno polskiego, jak i słowackiego – i może zakończyć się mandatem.

W widoku z przełęczy zwraca uwagę przede wszystkim dysproporcja w głębokości

INFORMACJE PRAKTYCZNE

DOJAZD

Samochodem można dojechać do parkingów na Palenicy Białczańskiej, kilometr od Łysej Polany. Do parkingu kursują autobusy z dworca autobusowego w Zakopanem przez Bukowinę Tatrzańską. Są także liczne busey, zwłaszcza w sezonie, które z Zakopanego jadą szybciej, ale są droższe. Parking na polanie Palenica wypełnia się bardzo szybko, najlepiej dojechać tu wcześniej rano. Gdy parking się wypełnia, pojazd trzeba zostawić na kolejnym, znajdującym się na terenie dawnego przejścia granicznego na Łysej Polanie, czyli ok. kilometra dalej od Morskiego Oka.

dolin po obu jej stronach – w porównaniu z nisko w dole przebyłującym największym tatrzańskim jeziorem, tj. Morskim Okiem, znajdujący się po południowej stronie przełęczy Wielki Staw Hińczowy (Velké Hincovo pleso, największy staw po słowackiej stronie Tatr!) wydaje się leżeć tuż poniżej przełęczy. Może to wynikać z faktu, że od północnej strony gór masa lodu, który uformował obecny kształt dolin, była o wiele większa niż od południa.

08.05 h

Zejdźcie z przełęczy zielonym szlakiem jest mozolne i zajmuje sporo czasu – szczególnie gdy w trudniejszych miejscach trzeba przepuszczać osoby podchodzące z dołu. W końcu osiągamy skrzyżowanie z czerwonym szlakiem na morenie **Czarnego Stawu pod Rysami**. Stąd kierujemy się w drogę powrotną ku

Palenicy Białczańskiej tą samą trasą, którą zśliśmy do góry.

10.25 h

Kup książkę

Poleć książkę

PROGRAM PARTNERSKI

GRUPY WYDAWNICZEJ HELION

-
1. ZAREJESTRUJ SIĘ
 2. PREZENTUJ KSIĄŻKI
 3. ZBIERAJ PROWIZJĘ

Zmień swoją stronę WWW
w działający bankomat!

Dowiedz się więcej i dołącz już dzisiaj!

<http://program-partnerski.helion.pl>

GRUPA WYDAWNICZA

 Helion SA

TATRZAŃSKIE DWUTYSIĘCZNIKI

Tatry od lat przyciągają rzesze turystów, którzy przemierzają ekscytujące szlaki, by zdobywać szczyty i podziwiać przepiękne panoramy. Ta książka to przewodnik po wszystkich szczytach i przełęczach położonych powyżej 2000 m n.p.m., na które prowadzą znakowane szlaki, zarówno po polskiej, jak i słowackiej stronie Tatr. Jest to więc pozycja dla każdego miłośnika górskich wędrówek, który chce podjąć ambitne wyzwanie zdobywania najwyższych tatrzańskich szczytów i przełęczy.

OPISY SZCZYTÓW
I PRZEŁĘCZY

PROPOZYCJE
WYCIECZEK

PROFILE
WYSOKOŚCI

TATRZAŃSKIE
CIEKAWOSTKI

SZCZEGÓŁOWE
MAPY

MIEJSCE NA PIECZĄTKI
POTWIERDZAJĄCE ZDOBYCIE SZCZYTU

Księgarnia internetowa:
<http://bezdroza.pl>

Zamówienia telefoniczne:
0 801 339900

0 601 339900

 Bezdroża

Sprawdź najnowsze promocje:
• <http://bezdroza.pl/promocje>
Przewodniki najchętniej czytane
• <http://bezdroza.pl/bestsellery>
Zamów informator podróżniczy:
• <http://bezdroza.pl/newsletter>

Hellon SA
ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice
tel.: 32 230 98 63
e-mail: bezdroza@bezdroza.pl
<http://bezdroza.pl>

ebook dostępny na:
ebookpoint

ISBN 978-83-283-6832-3

cena: 49,00 zł